

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

4. Variæ solutiones Adversariorum oppugnatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. II. Quid addat Vnum supra ens. 233

68 Tunc sic, vnum vt vnum, non est relativum formaliter, quia vnum vt vnum in se, & respectu sui est, & sic nunquam definitur in ordine ad aliud; ergo vnum vt vnum immediate non opponitur diviso formaliter vt tali, quatenus est relativum relative; ergo opponitur negative; ergo vnum formalissime constituitur in suo esse per negationem.

69 Dices vnum vt vnum non opponitur relationi divisionis, sed negationi quæ est ratio fundandi talis relationis.

70 Sed contra, quia per vos vnum vt vnum non debet opponi multitudini materiali, & fundamentali, sed vltimæ formalitati multitudinis, vnde asseritis contra Patrem Suarez, unitatem seu divisionem non opponi pluralitati secundum entitatem illius, neque secundum terminos positivos talis pluralitatis, quia hoc omne dicitur esse materiae multitudinis, vnde asseritis necessario opponi debere negationi, quæ vltima formalitas est in entitatibus divisis, & pluribus; sed negatio non est vltima formalitas pluralitatis: sed potius est ratio fundandi respectu vltimæ formalitatis, quæ est relatio divisionis; nam sicut in diversis resultat relatio diversitatis, & in dissimilibus, relatio dissimilitudinis, & in oppositis relatio oppositionis, ita similiter in divisis separatis, & distinctis resultat relatio divisionis, & distinctionis, seu separationis entitativæ, quæ habet pro fundamento ipsam entitatem rei, quæ divisa dicitur, & pro ratione fundandi negationem, sicut relatio diversitatis habet pro fundamento entitatem diversam, & pro ratione fundandi negationem per quam separatur à re diversâ; ergo sicut vltima formalitas oppositi diversi, & dissimilis, neque est entitas ipsa, neque negatio consequuta ad talem entitatem, ratione cuius res diversa non est illa à qua diversa dicitur, sed potius relatio diversitatis, quæ petit pro ratione fundandi ipsam negationem; ita similiter vltima ratio formalis divisi vt divisi, nec erit entitas divisa, quia hæc est fundamentum divisionis, neque negatio identitatis aut unionis, quia hæc est ratio fundandi relationem divisionis, sed potius erit ipsa relatio, quæ vltimo advenit supponendo entitatem, & negationem dictam, nam id quod vltimo omnium advenit, est vltima formalitas: ergo vnum per indivisionem formalissime & vltimo opponitur relationi divisionis, licet præsuppositive opponatur negationi, & entitati; patet consequentia, quia indivisum, & divisum, debent opponi in vltimis formalitatibus, & non solum in fundamentis illarum (alias etiam posset optime dicere aliquis eo modo quo asserit Suarez, unitatem non opponi negationi, quæ est formalitas multitudinis per vos, sed potius entitatibus positivis terminatis, quia non est maior ratio, quare unitas opponatur vni fundamento, quam alteri si referatur via, & aditus ad affirmandum non vltimæ formalitati, sed fundamento opponi unitatem, quia non est maior ratio vnius fundamenti quam alterius) sed vltima formalitas fundata in entitate, & in negatione est relatio divisionis: ergo unitas formalissime, & vltimo opponitur relationi divisionis: ergo per vos debet esse ratio illa per quam opponitur negatio, & non positiva ratio, quia supposito quod talis formalitas unitatis non est relativa, debet esse negativa, quia relationi non opponitur formalissime nisi negatio, aut relatio.

R. P. Ildup. de Peñafiel, Theol. Schol. Tom. I.

SVBSECTIO IV.

Varie solutiones Adversariorum oppugnantur.

Respondent adversarij ad nostram principalem rationem, his verbis; Deus habet attributa æqualia sibi, licet sint positiva, & solum distinguantur per maiorem expressionem ab ipso Deo: ergo similiter potest ens vt sic positivum vt sic, habere attributa æqualia sibi, etiam si sint positiva.

Sed contra, quia Deus est positivum particulare, & particulare ens, ac proinde non est ens vt sic, nec positivum vt sic, ratione cuius non est ratio superior abstracta ab omni ente, & ab omni positivo, ratione cuius etiam non habet pro inferiori omne positivum particulare, adhuc per rationem distinctum à Deo, eo modo quo positivum vt sic habet pro inferiori, à quo abstrahatur, & respectu cuius sit superius quodcumque positivum, & ideo nullum potest dari æquale positivo vt sic, quod sit positivum, distinctum ab ipso adhuc per rationem: ergo Deus qui est aliquod particulare positivum, potest habere aliquod positivum particulare, distinctum ab ipso per rationem æquale ipsi, & convertibile cum ipso, & quod adæquate prædicetur de illo, quia vnum particulare ens, optime potest habere aliquam rationem distinctam à se æqualem sibi, quia non abstrahitur ab omni particulari ratione positiva: sed ens vt sic, seu positivum vt sic, non est particulare positivum: sed potius ratio abstracta ab omni positivo, ac proinde est omne positivum, seu universale positivum, & sic debet comprehendere sub se, tanquam superius, quodcumque positivum, & per consequens non potest habere positivum distinctum per rationem à se distinctum æquale sibi, quia positivum vt sic, quatenus abstrahitur ab omni positivo, est superius respectu omnis positivi distincti à se: vnde solum synonymum positivi vt sic, vel eius definitio possunt esse æqualia positiva vt sic, quare si vnum est positivum æquale positivo vt sic, aut est synonymum illius, aut est definitio ipsius: atqui vnum non est definitio positivi vt sic, alias non esset attributum, sed essentia illius: ergo si est positivum æquale erit synonymum positivi vt sic, & non attributum eius, sicut ensis non est attributum gladij, sed synonymum illius; tunc enim aliqua sunt synonyma quando significatum vnius nominis est significatum alterius, sed significatum positivi vt sic est habens esse positivum, & affirmativum vt sic, & immediate oppositum negationi, & significatum vnius vt sic est affirmativum esse, & immediate oppositum negationi: ergo est synonymum positivi.

Vergetur, ideo Deus non potest habere pro attributo aliquam perfectionem distinctam realiter à se, quia Deus est superior in essentia & perfectione, omni perfectione realiter distincta à se; quare quod distinguitur à Deo realiter, & non est Deus à parte rei, necessario est inferius Deo à parte rei, & quia est inferius non est æquale ipsi, implicat enim idem respectu eiusdem esse æquale, & esse inferius, quia autem Deus per rationem non est superius omni perfectione, quia per rationem dantur perfectiones increatae distinctæ

G g finitæ

distincta à Deo, possunt esse æquales ipsi Deo, quia Deum per rationem partimur, & distinguimus in varias formalitates, & attributa, ideo per rationem ponimus in Deo attributa distincta à Deo æqualia illi.

73 Sed ens adhuc per rationem est superius omni positivo, quia abstrahitur ab omni: ergo non potest habere aliquod positivum æquale sibi distinctum à se, & quod non sit synonymum neque definitio illius, sed attributum eiusdem; itaque vnum particulare ens potest habere alia particularia entia distincta à se, æqualia sibi, quia particularia, eo quod non comprehendant sub se omnia, possunt esse plura distincta inter se: sed positivum ut sic comprehendit sub se omnia positiva: ergo non potest habere alia positiva distincta à se æqualia sibi, quia positivum ut sic est universale, & universale ut tale non multiplicatur in alia sibi similia, ut iam supra demonstravimus, dividitur autem per contractionem in sua inferiora, quæ plura possunt esse, quia particularia, ut patet ex dictis in *Logicæ tractatu de Universalibus*.

74 Iterum Respondent adversarij, dicentes positivum ut sic non posse præscindi ab vno, quatenus convenit cum vero, & bono, ex eo quod omne quod præscinditur debeat abstrahi ab inferioribus realiter distinctis, & non solum distinctis per rationem, & sic negant positivum ut sic esse superius respectu unitatis.

75 Sed contra primo, quia præcisio per rationem solum petit plura distincta convenientia inter se, ut ab eis præscindatur illa ratio convenientia, sive plura sint realiter distincta, sive solum per rationem, quia sicut præcisio est per rationem; ita sufficit ut plura per rationem sint talia, & quod habeant convenientiam inter se, & ideo axioma illud receptum à logicis, & metaphysicis, videlicet quod à quacunque convenientia intrinseca, possit præscindi ratio talis convenientia, non exprimit in particulari distinctionem realem inter convenientias; sed solum explicat convenientiam illorum quomodocumque illa distinguantur, quis enim prohibet ut à triplici ente rationis abstrahatur ratio entis rationis ut sic, quod facit metaphysicus abstrahendo à quocunque ente rationis in particulari ens rationis ut sic, de quo in generali & in universali data opera agit.

76 Item à prædicamento actionis, & passionis abstrahit rationem accidentis intrinseci, quod prædicatur essentialiter de actione, & passione, & distinguit illud à prædicamento substantiæ, & nihilominus actio, & passio solum distinguuntur per rationem, & minime à parte rei, ut ipsi adversarij, cum quibus pugnamus, fatentur: ergo ut abstrahatur aliqua ratio metaphysica ab aliis convenientibus, non est necesse ut talia distinguantur à parte rei; sed solum sufficit, ut sint realia, & per rationem distincta, & plura: Item in sententia P. Suarez abstrahitur à relatione similitudinis, & dissimilitudinis, quæ dantur in eadem albedine respectu nigredinis, & aliterius albedinis, & à relatione identitatis, quæ etiam datur in albedine relatio ut sic, quæ constituit prædicamentum relationis, tanquam genus, & proprium universale, & nihilominus in sententia huius Authoris, & omnium ipsius vestigijs insistentium, tales relationes non distinguuntur à parte rei; sed solum per rationem; nam

omnes relationes secundum Patrem Suarez identificantur cum immediato fundamento, & sic inter se etiam debent identificari, quia quæ sunt eadem unitate, sunt eadem inter se.

Clarius, in divinis dantur quatuor relationes, scilicet Patris, Filij, & Spiritus Sancti, & spiratoris activi, à quibus omnibus, ut late docet Pater Suarez 1. p. tract. de Trin. cum communi sententia Theologorum, potest abstrahi relatio ut sic divina, & nihilominus relatio spiratoris activi, non distinguitur realiter: sed solum per rationem à relatione Patris, & Filij; ergo abstractione rationis alicuius superioris non impedit identitas realis, quando datur distinctio per rationem inter illa quæ convenient, & ideo perfectio ut sic abstrahitur ab omni perfectione tam creata, quam increata, quia omnes habent in se conceptum perfectionis, licet Iustitia, & misericordia divina, à quibus etiam abstrahitur perfectio ut sic non distinguantur realiter; sed solum per rationem; ratio videtur à priori, quia præcisio per rationem est cognitio vnius formalitatis expresse non cognita alia: sed ad huiusmodi cognitionem sufficit distinctio per rationem quæ datur inter illas formalitates: ergo præcisioni non obstat identitas realis, dum tamen datur inter illa, à quibus præscinditur distinctio rationis.

Quod evidenter convincitur; nam ratio entis per vos non distinguitur realiter ab ipsis, & nihilominus præscinditur ab illis: ergo præcisio potest dari inter res quæ identificantur à parte rei, & solum per rationem distinguuntur; ideo enim metaphysicus præscindit divinitatem à divinis relationibus, in demonstratione metaphysica, quæ cognoscit evidenter Deum, & minime potest cognoscere tres divinas relationes, quia tres illæ divine relationes habent divinitatem, etiam si non distinguantur ab illa neque in divinitate, sed solum per rationem; ergo ut aliquod præscindatur ab alio, non est necesse quod convenientia in illa ratione distinguantur realiter, sed sufficit distinctio rationis cum fundamento in re.

Dices præcisioni rei universalis officere, & ob stare identitatem realem eorum quæ conveniunt in tali ratione, & ideo licet possit præscindi divinitas à relationibus, non præscinditur ut conceptus universalis, quia divinitas non est divisa realiter in tribus divinis personis.

Sed contra manifeste, quia ratio quare divinitas non abstrahitur ut quid universale, est, quia divinitas ut talis includit singularitatem, individuationem, & eccitatem, nam Deus essentialiter est individuus, & singularis; unde si Deus de suo conceptu formali non esset individuus, sine dubio præscinderetur ut conceptus communis, etiam si inferiora non distinguantur inter se realiter, ut patet ex exemplis adductis, quapropter ratio substantiæ ut sic, & ratio entis ut sic, & essentia ut sic est conceptus communis actioni, & passioni, quia præscinditur ab illis, quatenus conveniunt in illa ratione, & ex suo conceptu essentiali, non includit individuationem, & singularitatem, etiam si talia inferiora non distinguantur realiter, sed solum per rationem, ut videre est etiam in perfectione ut sic, quæ abstrahitur à Iustitia, misericordia, intellectu, voluntate, & reliquis perfectionibus divinis, quæ est communis communitate logica, etiam si inferiora, de quibus prædicatur, & ad quæ contra-

Quaest. II. Quid addat Vnum supra ens. 235

hinc, non distinguantur realiter ut supra dixi: ergo.

81 Sed supponamus distinctionem per rationem non sufficere ad hoc ut aliquid abstractum ab aliquibus sit ratio communis, & superior; nihilominus tamen quaecumque distinctio à parte rei sufficit ad hoc, ut ratio præcisa sit superior respectu illorum, à quibus præcinditur per convenientiam quam habent inter se: sed attributa omnia entis, quatenus positiva sunt, non solum distinguuntur per rationem: sed etiam fundamentaliter à parte rei; nam eo ipso quod per rationem ratiocinatum distinguuntur formaliter, debent etiam distingui realiter virtualiter, seu fundamentaliter; nam in hoc distinguitur distinctio rationis chimerica; seu distinctio rationis ratiocinantis à distinctione rationis ratiocinatae, quia prima nullum habet fundamentum à parte rei, secunda vero habet illud, quæ ut supra demonstravimus, est distinctio virtualis seu fundamentalis.

82 Ergo ratio communis abstracta ab attributis, quatenus conveniunt in ratione entis positivi ut sic, quæ est ratio positiva ut sic, erit superior respectu illorum, & illa erunt inferiora respectu positivi ut sic.

Quod autem distinctio virtualis à parte rei sufficiat ad præcisionem rationis superioris, patet; nam distinctio virtualis est sufficiens, ad hoc ut tales formalitates sint distinctæ, sint subiecta prædicatorum realium contradictione, & contrarie metaphysice oppositorum, quod magis est quam quod vnum ex illis sit superius, & alterum inferius, quæ solum sunt formalitates per rationem oppositæ. Unde quod potest, & magis potest, & minus: sed distinctio virtualis potest esse sufficiens ut vna formalitas conveniat realiter, & altera non conveniat realiter: sed potius differat sine vlla implicatione, licet secundum se maiorem oppositionem habere videantur, quam ratio superior, & inferior per rationem: ergo à fortiori erit sufficiens distinctio virtualis inter aliqua quæ similia sunt, ut per rationem possit abstrahi ratio aliqua quæ sit superior per rationem respectu illorum à quibus abstrahitur.

83 Clarius videtur, quia à parte rei talia attributa distinguuntur virtualiter, aut fundamentaliter: ergo sunt plura à parte rei virtualiter; atqui non sunt dissimilia in ratione positiva; sed potius quatenus distinguuntur virtualiter conveniunt, & assimilantur in ratione positiva ut sic, quia sicut vnum habet rationem positivi, ita etiam verum, & bonum, quæ ratio indicat assimilationem inter talia attributa: ergo illa conveniunt in ratione positivi ut sic; sed ab omnibus convenientibus in aliqua ratione, potest abstrahi talis ratio in qua conveniunt, quæ sine dubio ut sic abstracta erit superior, & universalior, quam vnumquodque ex illis attributis, quia latius patet in prædicatione respectu vniuscuiusque, & quam vnumquodque illorum: ergo.

84 Declaratur, quia positivum ut sic, per rationem prædicatur de Vno: sed non adæquate prædicatur de illo, quia etiam prædicatur de vero, & bono, quæ etiam sunt positiva: ergo in prædicatione latius patet quam vnum, ac proinde extenditur præter illud ad alia: ergo superat illud in prædicatione: ergo est prædicabile superius respectu illius: ergo universale superius.

85 Amplius in isto, quia illa attributa per te, licet tantum distinguantur per rationem, vocantur ab

solute attributa plura, & non vnum: ergo illa pluralitas, & distinctio sufficit ad hoc ut non sint ipsa essentia; cuius attributa sunt, & quod non sint vnum attributum, sed multa. Tunc sic, illa quæ multa, & plura attributa dicuntur, vel sunt similia, vel non sunt similia in ratione positivi, quia quodlibet necessario vel est vel non est: nam impossibile est idem esse, & non esse simul: sed non potest dici quod quatenus attributa, & multa non sint similia; cum omnia habeant conceptum positivum, ita sit vnum positivum sicut aliud: ergo sunt similia in ratione positivi; sed similitudo inter multa est fundamentum præcindendi aliquam rationem superiorem, & communem multis: ergo ratio positiva ut sic potest abstrahi ab illis omnibus ut superior, & communis; nam talis ratio non est propria vnius; sed etiam repetitur in vero, & bono: ergo talis ratio est communis vni vero, & bono: ideo enim animal ut sic est commune respectu hominis, & equi, quia ita prædicatur de homine, ut non solum prædicatur de ipso, sed etiam prædicatur de equo, &c. ac proinde prædicatur de multis: sed ratio positiva, quæ prædicatur de vno, non solum prædicatur de ipso, sed etiam prædicatur de vero, & bono: ergo prædicatur de multis: ergo est universale, seu superius; unde quod illa attributa distinguantur vel non distinguantur realiter formaliter, non obstat quominus possit dari aliqua ratio superior respectu illorum, quæ quia est transcendens, non erit genus, erit tamen communis, & universalis, quia de multis prædicatur, & multis communicatur, habendo in se unitatem præcisionis; nam in unitate datur, & conceptus positivus, & conceptus talis positivi, scilicet connotationis divisionis, qui conceptus, aut prædicata possunt præcindi inter se, quia præcisi per rationem non exigit distinctionem inter formalitatem, quæ præcinditur, & formalitatem à qua præcinditur talis ratio, alias neque divinitas præcindi posset à relationibus, neque ens à Deo, & à creaturis, cum neque divinitas distinguatur à relationibus, neque ens ab inferioribus realiter formaliter, sed solum per rationem: ergo ratio positivi contracta per differentiam, aut quasi differentiam vnius præcinditur à tali differentia; sed non præcinditur ut vna ratio propria ab altera ratione propria vnius, quia ratio positivi non est propria unitatis, cum conveniat vero, & bono: ergo præcinditur, ut ratio communis vero, & bono: sed ratio communis præcisa à particularibus, est ratio universalis: ergo ratio positiva, quæ præcinditur ab vno, non ut propria illius, sed ut communis vero, & bono, quatenus distinguuntur inter se virtualiter à parte rei, à quibus etiam præcinditur, & de quibus omnibus prædicatur, erit universalis per rationem, quia inter universale, & particulare non datur medium; sed ratio illa positiva abstracta ab vno non est particularis, & propria vnius, alias non conveniret vero, & bono: ergo est communis multis, ac proinde universalis, quia universale est vnum commune multis, & in multis: sed universale est superius respectu omnium à quibus abstrahitur, & non est æquale cum vnoquoque ex illis: ergo positivum ut sic non est æquale cum vno: ergo vnum non est attributum positivi ut sic, & ratio est manifesta, quia positivum ut sic, quatenus abstractum ab omni positivo, est omne positivum æquivalenter, ac proinde propositio indefinita de positivo ut sic æquale propositio

G g 2 rion

tioni affecta signo, omnis, & omne, v. g. idem est dicere positivum habet essentiam, & non est nihil, ac hæc, omne positivum habet essentiam, &c. sed vnum non est omne positivum, quia neque est ipsa essentia, cuius est attributum, nec est verum, & bonum formaliter: ergo est solum aliquod positivum, ac per consequens non potest esse æquale cum positivo vt sic, quod est omne positivum, sicut aliquod animal non potest esse æquale respectu animalis vt sic, quia animal vt sic, æquivaler huic termino, omne animal: ergo sicut aliquod animal non potest esse attributum animalis vt sic, neque aliquis homo potest esse attributum hominis vt sic, & aliqua substantia non potest esse attributum substantiæ vt sic, ita similiter aliquod positivum non potest esse attributum positivi vt sic, & si potest, interrogo à te, quare substantia non sit attributum entis vt sic? certe nulla alia ratio potest assignari, nisi quia substantia est aliquod ens, & ens vt sic est omne ens, ac proinde sub eius potestate, & communitate comprehenditur substantiam, quæ quia taliter comprehenditur, est inferior, & quia talis est, non est æqualis, & sic non potest esse attributum.

86 Sed vnum vt distinguitur virtualiter à parte rei, & formaliter per rationem à vero, & bono, non est omne positivum, sed aliquod positivum, & positivum vt sic est omne positivum vt explicui: ergo positivum vt sic continet sub sua communitate, & universalitate seu potestate communicationis, & prædicationis vnum tanquam inferius: ergo vnum si positivum est, non est æquale positivo vt sic: ergo non est attributum eius, etiam si non distinguatur formaliter à parte rei à vero, & bono, quia sicut sola distinctio virtualis aut formalis per rationem facit vt vnum sit attributum entis, ita similiter per rationem debet tale attributum esse æquale respectu entis; unde si per rationem non est æquale, non erit attributum: atqui, vt probatum est, vnum per rationem non est æquale positivo vt sic: ergo non est attributum illius.

SVBSECTIO V.

Secunda impugnatio prædictæ solutionis penitur.

87 Supponamus per impossibile distinctionem illam virtuale à parte rei, & distinctionem formalem per rationem non sufficere ad hoc vt positivum vt sic, abstrahatur per modum superioris ab vno, vero, & bono, nihilominus tamen non potest negari quod positivum vt sic abstrahatur, & præscindatur per modum rationis superioris communis, & universalis, ab omnibus particularibus positivis, realiter, & formaliter distinctis inter se, eo modo quo substantia vt sic abstrahitur ab omnibus particularibus substantijs, ita vt nulla particularis substantia reperiatur distincta ab alia à parte rei, à qua non abstrahatur ratio substantiæ vt sic, in quo nulla controversia est apud Doctores, quia pro certissimo habetur apud illos rationem communem posse abstrahi ab omnibus nullo dempto, quæ conveniunt in tali ratione, & ideo ratio positivi, aut entis vt sic abstrahitur ab omni ente particulari, prout distinguitur ab alio, & convenit cum illo, ita vt distinctio sit conditio abstractionis, & convenientia sit

ratio formalis abstrahendi, & ideo vt supra notavi, ens vt sic, aut positivum vt sic indefinite sumptum, æquivaler omni positivo, quia abstrahitur ab omnibus particularibus positivis, convenientibus in ratione positiva, & distinctis à parte rei inter se formaliter, quod clarissime patet in homine vt sic, qui non abstrahitur ab hoc vel illo homine tantum, neque à centum, aut mille hominibus: sed potius ab omnibus hominibus sine eo quod aliquis homo relinquatur à quo non præscindatur talis ratio hominis vt sic.

Sed omnia singularia realiter distincta inter se, non solum sunt positiva distincta, & convenientia in ratione positivi, quatenus entia particularia, sed etiam quatenus vna vera, & bona, quia per vos tam formaliter est Petrus positivus, quatenus vnus verus, & bonus, ac quatenus ens particulare.

Ergo positivum vt sic, non solum abstrahitur à Petro, Paulo, & reliquis individuis entitatibus realiter distinctis, sic Angelicis, sic hominibus, sic elementis, & reliquis, quatenus sunt entitates formalissime: sed etiam quatenus sunt unitates, veritates, & bonitates: patet consequentia, quia in omnium sententia ratio superior abstrahitur ab omni convenienti in illa ratione: sed omnia individua realiter distincta non solum convenient in ratione positivi, quatenus entia; sed etiam formalissime quatenus vna, vera, & bona, quia per vos formalissime, & expresse vt sic, sunt positiva, quia positivis rationibus vt sic non solum abstrahitur ab entibus, quatenus tales; sed etiam ab unitatibus, veritatibus, & bonitatibus, ita vt ratio abstrahatur ab illis sit vna, & indivisibilis formalissime, & per rationem, sicut ratio substantiæ vt sic abstrahatur ab omnibus substantijs, est vna, & indivisibilis in se, & ratio entis vt sic per vos abstrahatur ab omnibus entibus particularibus est vna, & indivisibilis ratio formalissime sine vlla diversitate in ratione entis, & sine divisione primarij, & secundarij conceptus, & idem est de animali vt sic, quod quatenus abstrahitur ab omni animali expresse tali, est vnus indivisibilis conceptus per intellectum, sed positivum vt sic abstrahitur præscinditur ab omnibus positivis expresse, & formaliter talibus, ac proinde abstrahitur formalissime ab entitatibus, unitatibus, veritatibus, & bonitatibus, formaliter, & expresse talibus, quia vt sic dicunt formalissimam rationem positivam: ergo positivum vt sic in conceptu expresse, & formalissimo positivi, est omnino idem sine vlla distinctione primariæ, & secundariæ formalitatis in esse expresse positivi, alias in expresse, & formalissimo conceptu substantiæ vt sic, daretur primarius & secundarius conceptus, quod est falsum vt ex terminis patet: ergo non potest dari aliqua ratio expresse positiva, quæ possit esse secundarius conceptus positivi vt sic: ergo nulla formalitas positiva potest esse attributum positivi vt sic, quia attributum sub ea ratione formali, quæ attributum est, est secundarius conceptus: ergo unitas, veritas, & bonitas, quæ sunt attributa positivi vt sic, ac secundarij conceptus illius, non possunt formaliter, & expresse esse formalitates positivæ: ergo necessario est vt sint negativæ, quia negatio est secundarius conceptus positivi, & accessorium illius, & ex alio capite non datur medium inter positivum, & negativum: ergo si unitas, veritas, & bonitas quoad expresse, non possunt